

4de zondag v.d. advent jaar C

Lc. 1, 39-45

Er zit heel veel in het Evangelie wat we net hoorden: er zijn verschillende thema's of gedachten die eigenlijk door elkaar spelen. Bij een paar zou ik eens willen stilstaan. Om te beginnen gaan we ongeveer negen maanden terug in de tijd naar het moment van de boodschap van de engel aan Maria. We hoorden haar toen zeggen: "Zie de dienstmaagd des Heren". Vandaag hoorden we dat Maria zich naar haar nicht spoedde om haar bij te staan in de laatste maanden van haar zwangerschap. Als we dan ook nog eens vooruit denken, aan de vlucht naar Egypte, de terugvinding van Jezus in de tempel of de bruiloft van Kana, dan zoudt ge kunnen zeggen: vandaag begint Maria met wat haar de rest van haar leven zal kenmerken: vanzelfsprekende dienstbaarheid. Haar hele leven zoudt ge met die twee woorden kunnen samenvatten. Dat is ook de reden waarom haar "Moeder van de Kerk" noemen: hetzelfde mag van ons verwacht worden.

Een tweede gedachte mag ons bij de persoon van Elisabeth brengen. Er zijn dan veel dingen die opvallen: de vreugde, de verwachting, de dankbaarheid. Maar misschien mogen we vooral de volgende woorden onthouden: "Waaraan heb ik het te danken dat de moeder van mijn Heer naar mij toekomt?".

Toen prinses Juliana in 1948 koningin werd begon ze haar troonrede met ongeveer dezelfde woorden: "Waaraan heb ik dit te danken?". Die vraag stellen mensen zich wel vaker in het leven, maar spijtig genoeg meestal als het moeilijk gaat, als het tegenzit. Maar waarom zoudt ge diezelfde woorden ook niet in de mond nemen bij alles wat goed gaat? Het zijn woorden die ons de dankbaarheid kunnen leren: een zeldzaam plantje in onze wereld, vaak met uitsterven bedreigd, zo lijkt het.

Een derde gedachte is dat de "hoofdrol" in het Evangelie van vandaag eigenlijk gespeeld wordt door twee mensen die we (nog) niet kunnen zien: twee ongeboren kinderen, Jezus en Johannes de Doper. Dat is in feite een ontmoeting tussen het Oude en het Nieuwe Testament. Van Johannes de Doper, de laatste profeet uit het Oude Testament, weten we dat hij de geschiedenis is ingegaan als de "voorloper", de aankondiger van Jezus' komst. In zekere zin zoudt ge kunnen zeggen: vandaag, nog voor zijn geboorte, begint hij al met dat werk door van vreugde op te springen in de schoot van zijn moeder.

En dat is eigenlijk ook wat we met Kerstmis in allerlei tekens en symbolen proberen duidelijk te maken: hier gebeurt iets wat nog nooit eerder in de geschiedenis is gebeurd, en wat zich ook nooit meer zal herhalen in de toekomst. Als God de mensengeschiedenis binnenkomt met Kerstmis, als het in uw persoonlijk leven "Kerstmis" wordt doordat God voor u persoonlijk meer gaat leven, dan betekent dat ook dat er iets blijvends verandert. Ik hoop dat, als de komende dagen onze kerken gevuld worden met bezoekers, Kerstmis voor de

mensen méér zal zijn dan alleen maar een jaarlijkse traditie of herdenking, maar op de eerste plaats een ontmoeting zoals die uit het Evangelie van vandaag.
Amen.

Johan Goris, pastoor